

PODAJ MI RUKU

... ked'sa topim

Natali Fox

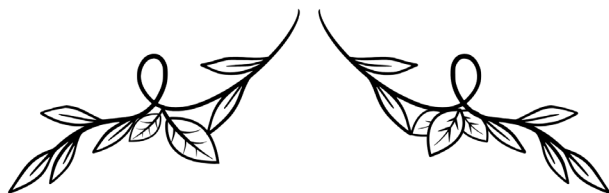
Copyright © Natali Fox 2025
Cover © Natali Fox
Design © Michaela Vysloužilová
Illustrations © Canva

ISBN 978-80-570-6568-5

PODAJ MI RUKU

...ked'sa topim

Natali Fox

Venujem nám, silným ženám.

A tiež manželovi, svojmu „Alexovi“.
Byť silnou ženou je vďaka tebe o čosi jednoduchšie.

*„Na lásku by nemal byť nikto príliš starý.
S ňou by sme mali umierať na starobu.“*

*Postavy v tomto príbehu sú fiktívne.
Akákoľvek podobnosť s realitou je čisto náhodná.*

1.

„To nemyslíte vážne!“

Reakcia, ktorú som už nedokázala zvrátiť a ktorá mi istotne prihoršila. No čo má človek povedať, keď mu zástupkyňa materskej školy oznámi, že na to, aby sa tam jeho dieťa dostalo, musíte podať žiadosť o nástup minimálne dva roky vopred? *Minimálne*, čo môže znamenať, že aj tri roky. Čiže keď Lukáško dosiahol jeden rok, mala som začať obháňať škôlky a žiadať, aby ho ráčili zapísať.

„Mrzí ma to,“ nervózne si naprávala okuliare zástupkyňa. Napriek tomu, že bola odo mňa aspoň o hlavu vyššia, akoby sa scvrkla. „Naozaj. No viac pre vás neviem urobiť.“

„Prosím!“ Už som žobrala, hrdosť musela ísť bokom. „Ak ho nevezmete, nezamestnám sa a nemám iný príjem.“

Najhoršie na tom celom bolo, že ma do riti poslala už tretia škôlka v meste.

„Mrzí ma to,“ opakovala ako pokazený verklík.

„Kurva...“ Aj tieto slová mi vyleteli nechtiac.

Zvrtla som sa na päte, pričom mi neunikol jej pobúrený výraz. Takže predsa len som uskutočnila zápis. Akurát som namiesto syna zapísala seba a rovno na ich čiernu listinu.

Sadla som si na lavičku trochu ďalej od škôlky, pre prípad, že by sa zástupkyňa rozhodla odísť. Nechcela som ju stretnúť a tiež som nechcela, aby ma videla zvesenú na lavičke s očami plnými slz a na pokraji nervového kolapsu.

Život sa mi opäť rozpadal pred očami. Vedela som, že to bude ťažké, že život bez Adama nebude med lízať, ale aj tak. Dnešok mi nebol naklonený.

Niečo vymyslím... niečo...

S Adamom som sa zoznámila pred siedmimi rokmi vďaka nášim spoločným známym. Časom prišlo aj prvé rande. Zažívali sme úžasné vzájomné prepojenie, taký ten pocit, že on vie, na čo práve myslím, a často sme jeden za druhého dopovedali vetu. Kamaráti nám fandili, vraj vidno, ako sme k sebe pripútaní. Dve telá, jedna duša. A tiež tvrdili, že sa to nemôže skončiť inak ako svadbou.

V niečom mali pravdu. Skončilo sa to svadbou, len k nej už nestihlo dôjsť.

Ružové okuliare stmavli, keď som otehotnela a predbežne ukončila štúdium na vysokej, no aspoň prišla žiadosť o ruku. Kúpil mi nádherný prsteň so zařírom, hoci som všade tvrdila, že je to diamant. Vzal si hypotéku a kúpil byt na sídlisku blízko centra mesta. Vtedy mi život pripadal ako gombička. Nemohlo to dopadnúť zle, nie?

Sľúbil, že sa o mňa postará, že nedovolí, aby sme žili v chudobe, a malému zabezpečí domov, o akom on ako dieťa iba sníval. Jeho matka bola trochu hysterická, ale nečudujem sa, keďže ju Adamov otec podvádzał, kade chodil. Vyrastal medzi hádkami a spormi. Vraví sa, že jablko nepadá ďaleko od stromu a to Adamovo sa skotúľalo rovno ku kmeňu.

Nachytala som ho s jeho kamarátkou. Teda, „kamarátkou“. Bozkávali sa u nás v obývačke, keď som sa predčasne vrátila z kina, lebo mi prišlo zle. Ako som ich zbadala, vyvracala som sa rovno na koberec. Doteraz si nie som istá, či to bolo v dôsledku tehotenskej nevoľnosti alebo z pohľadu na nich.

Dlho som sa z toho spamätávala a nebyť Laury, mojej najlepšej kamarátky, ktorá mi bola skutočnou oporou, dopadlo by to horšie. Zhodou okolností bývala v paneláku neďaleko nás.

Odpustila som mu. Ako mladá a veľmi naivná som neveru vnímala ako „chybu“, ktorú možno prepáčiť. Každý sa občas pošmykne, občas zhreší. Aj on sa zmenil. Rápidne schudol v priebehu jediného mesiaca, začal aktívne cvičiť a pred mojimi zaslepenými očami opeknel. Zavaloval ma krásnymi darmi, bral na dovolenky a pritom hovoril, aký je so mnou šťastný. Že až teraz si uvedomil, o čo by prišiel, keby som ho vtedy opustila.

V práci sa mu darilo. Pracoval v rozbiehajúcej sa otcovej firme a robil tam IT analytika... alebo také čosi. Síce som ne-

bola z počítačov úplne dutá, programovaniu som sa rozumela ako hus pivu a on bol taký láskavý, že ma ušetril akýchkoľvek podrobností. Firma sa rozrástla a prosperovala. Nielenže sa presťahovali do väčších priestorov, ale na trhu prerazili a ich softvér sa predával ako teplé rožky.

Keď sa nám narodil Lukáško, všetko zlé sa definitívne odplazilo do tieňa, odkiaľ to na mňa číhalo až do momentu jeho ďalšej chyby. V tom čase ma opäť zachvátil pocit, že všetko dopadne dobre, že šťastie už máme na dosah. Krpec bol zdravý a spokojný a síce sa v noci budil asi tak miliónkrát a ja som chodievala s vačkami pod očami takými veľkými, že by sa tam zmestil aj Lukáško, bola som šťastná. Po práci sa Adam venoval malému a ja som mu nemohla nič vyčítať.

Jeho prešľapy z minulosti odrazu boli iba tou minulosťou, nažívali sme si ako idylická rodinka. Jediné, čo chýbalo, bola svadba. Snubný prsteň som poctivo nosila, avšak Adam sa nevedel rozhybať a urobiť ďalší krok – určiť dátum.

Keď trojročný Lukáško konečne prvý raz prespal celú noc, cítila som, že sa začína nová éra. Blýskalo sa mi na novú prácu, ktorú Adam vybavil u nich vo firme. Vraj môžem pracovať v kancelárii ako pomocná sila, a keď sa vypracujem, firma mi ponúkne skutočnú kariéru.

Naše šťastie netrvalo dlho. Moje šťastie.

Keď Lukáško nastúpil do súkromnej škôlky na predmestí, stalo sa to opäť. Lukyho som viedla zo škôlky a narazila na *nich* v parku. Sedel na lavičke a oblizoval sa s cudzou ženskou s fľaškou vodky v ruke. Áno, vodky, ako nejaký bezdomovec. S odstupom času mi napadlo, že možno aj chcel, aby som ich tam uvidela. Pretože nemal guráž postaviť sa situácii čelom a rozísť sa so mnou.

Mala som čo robiť, aby som si zachovala duchapritomnosť a malého pozornosť som odvieďla na mopslíka, s ktorým bola na prechádzke staršia pani. Lukáškovi sa toto plemeno páčilo a ich chrochtanie ho zakaždým rozosmievalo. Kým on sa natešene smial, ja som ronila krokodílie slzy. Tak som zatínala zuby, že som si odštiepila kúsok zadnej stoličky.

Pri každom boji tečie krv, lietajú zuby, sú víťazi a porazení. Aj ja som si potrebovala zachrániť zub a tiež život. Tento boj som skrátka prehrala.

2.

Vliekla som sa teplým májovým mestom. Lukáško bol v škôlke. Zostávalo pol hodiny, aby som sa tam presunula a vyzdvihla ho.

Súkromná škôlka. Keby nebola taká drahá, nechala by som ho tam. Pozornosť, akej sa mu dostávalo v kolektíve ôsmich detí a dvoch vychovávateľov, bola neporovnateľná so štátnym zariadením. Lukáško chodil domov vysmiaty a zakaždým mi priniesol nejaký svoj výtvor. Laura mi raz povedala, že ak neobjavia jeho skrytý talent tam, tak už nikde. Tento luxus by ma však vyšiel drahो.

Kedysi som si privyrábala vyrezávaním drevených dekorácií. K tvoreniu ma priviedla prebytočná energia, ktorá vo mne driemavala v čase, keď bol Lukáško ešte bábätko. Potrebovala som presunúť myšlienky aj k iným témam ako prebaľovanie či dojčenie. Adam mi však vyčítal, že sa Lukymu dostatočne nevenujem. Vraj ma v tomto kritickom vývojovom období potrebuje ako matku. Napokon som si gravírovačku zbalila. A teraz? Nemám žiadny aktívny príjem. Jediné, s čím disponujem, sú peniaze, ktoré mi dáva Adam. Niečo ako výživné, aj keď neoficiálne bez súdneho nariadenia, jednoducho sme sa dohodli. Možno ešte dúfa, že mu raz budem za to vďačná.

S hlavou plnou čiernych myšlienok som vstúpila na priechod pre chodcov. Do uší sa mi doniesol piskot pneumatík a trúbenie. Zaklipkala som očami na asi päťdesiatročného muža, ktorý vystúpil z auta.

„Čo ste slepá? Máte červenú!“

Do nosa mi uderil pach spálených gúm.

„No čo? Ešte ste aj hluchá?“ ďalej na mňa reval a červený bol ako to svetlo na semafore, ktoré signalizovalo, že som mala stáť.

„P... prepáčte,“ zamrmala som a pretrela som si oči dlaňami.

mi. „Neviem, čo sa presne stalo...“

„No išli ste na červenú! To sa stalo! Krava sprostá...“ doliehalo ku mne jeho rozzúrené šomranie, súcitu veľa nepojedol a ja zase rozumu.

Prečo som išla, keď svietila červená? Naozaj ma skoro zrazilo auto? Vždy som pred vstupom na cestu poctivo stála a čakala na zelenú, a aj potom som sa ešte zo dva razy pozrela na obe strany.

Spoza neho sa vyrútil vysoký muž v motorkárskej kombinéze a zdvihol si prieszor prilby, takže som mu uvidela iba oči. Už som sa pripravovala na ďalšiu spŕšku nadávok, keď sa motorkár dotkol ramena nasratého vodiča a čosi mu povedal. Neviem čo, vnímala som iba na pol ucha. Podišiel aj ku mne.

„Ste v poriadku? Nestalo sa vám nič?“

Zarazene som krútila hlavou. „Nie. Ja... mrzí ma to.“ Vyklonila som sa spoza neho a zakričala na pána za ním: „Naozaj! Prepáčte!“

Bez ďalších slov som brala nohy na ramená. Ani neviem ako a už som stála pred škôlkou, aj keď celou cestou mi v hlave vírila posledná udalosť.

„Maminka... maminka!“ kričal drobce a už sa mi hádzal okolo krku, akoby ma nevidel aspoň mesiac. Robil to tak vždy a zakaždým som z toho bola namäkká.

„Ahoj, láska.“ Vtisla som mu bozk na čelo.

Jeho plavé vlásy ma poštekli na nose. Keď ku mne zdvihol modré kukadlá, usmiala som sa.

„Ideme na zmrzku?“

„Zmrzlinkaaaa... mňám! Môžem čokoládovú?“

„Akú si vyberieš, takú budeš mať.“

3.

Domov sme sa dotrepali okolo šiestej večer s medzipristátím na detskom ihrisku pred naším panelákom. Ak by sme vynechali preliezačky, Lukáško by to neprežil a ja by som neprežila jeho hysterický záchvat. Dnes mi chýbala energia. Jeho trucovanie bolo to posledné, čo by som chcela ešte riešiť. Na ihrisku som sedela ako mátoha a bezmyšlienkovite prikyvovala miestnym mamičkám.

Náš byt bol ešte sčasti zahádzaný krabicami. Keď sme sa s Adamom rozišli, na bankovom účte mi pristála suma päťdesiat-tisíc eur. Vraj to mám brať ako odškodné. Keďže sme neboli manželia, na nič z jeho majetku som nemala nárok. Nový luxusný byt vlastnil tiež iba krátko, zo súdu by som veľa nevytrieskala. Neostalo mi iné, než to prijať a kúpiť si skromné bývanie.

Dvojizbový bytík. A na rovnakom sídlisku ako býval Adam. Boh mi je svedkom, že som hľadala aj inde, ale cena a lokalita jednoducho nepustili. Navyše, bývala tu aj Laura. Náhoda? Ani nie. Tu sme sa predsa pred rokmi spoznali, keď som bývala ešte v Adamovom predošlom byte. Pravda, ďaleko sme sa nepohli, no bola to vyhľadávaná lokalita.

Keď Luky vtrhol do svojej izby a vzal si elektrický vláčik, podaroval mi tým pätnásť minút pokoja na varenie. Miešané vajčka bez cibule boli rýchlou, chutnou a najmä lacnou voľbou.

Počas varenia mi pípol mobil. Na displeji svietila prijatá správa od Laury: *Ako v škôlke? Vzali ho?*

Moje oči urobili kotrmelec a vydral sa zo mňa zlomený povzdych. Neodpísala som jej hneď, keďže ruky mi zamestnávalo miešanie.

„Luky! Večera!“

„Čo budeme papať?“

„Vajíčka. Tie ľúbiš...“

„Fúúúúúú!“

No ešte toto mi chýbalo! Ovládla som blížiaci sa hnev, no ako som varechou vyškrabávala zvyšky vajíčok, silnejšie som tresla panvicou po tanieri, na ktorom sa objavila prasklina.

„Doriti...“

Všetko som odložila bokom a dýchala zhlboka. Nutne som sa potrebovala s niekým porozprávať a ten niekto býval v tomto paneláku, ale nado mnou. Laura.

Zatiaľ čo ona si žila v rozľahlom trojizbovom byte s dvomi veľkými balkónmi a výhľadom na tri svetové strany, ja som obývala prízemie, kam k nám neustále doliehal zvuk výťahu a oduševnenej vravy susedov.

„Mami?“ Luky sa zjavil vedľa mňa a vzal si rožok.

„Dúfam, že to ideš jest' aj s tými vajíčkami.“

„Fuj!“ zopakoval.

Raz, dva, tri, štyri, päť... počítala som si v hlave. Hlavne nevybuchni, iba to zhorší situáciu...

„Luky,“ čupla som si k nemu na úroveň jeho očí. Vždy som to tak robila, pre dieťa je to menej autoritatívne, aspoň to tvrdia múdre knižky. „Potrebujem, aby si sa napapal, nech nejdeš spať hladný. A teraz je posledný čas na veľké jedlo. Minule si jedol veľmi neskoro a bolo ti zle. Chceš, aby sa to zopakovalo?“ Iba sa mračil, nebol to preňho nepriestrelný argument. „A keď to všetko zješ, na chvíľku pôjdeme k Eli na návštevu. Čo ty na to?“

„Ánoooo!“

Zazvonila som na Laurin zvonček okolo siedmej večer. O tomto čase ešte nezvykli spať. Dvere sa pootvorili a na Lukáška sa vyškerila Eli.

„Prišiel Luky!“ vrešťala cez chodbu na Lauru.

Ihneď ho schmatla a ani nečakala, kým sa vyzuje. Zlaté kučierky jej tancovali okolo hlavy a vyzerala ešte roztomilejšie.

„Ale, ale...“ zjavila sa v zákrute chodby Laura a ruky dala v bok. „Tu sa vyzúvame, všakže?“

Luky sa vyslobodil zo zovretia a chvatne odhodil topánky. Potom už obaja trielili do Elizabethinej izbičky. Jej meno bolo

zahraničné, no dvojčatá dostali rýdzo slovenské – Riško a Miško.

„Kde sú krpci?“ opýtala som sa a zhodila tenisky vedľa.

„Paťo im dáva jesť. Do obývačky teraz nechod’, narušíš ich krmny proces,“ varovala ma.

Iba som sa zasmiala a zatvorila dvere. Cestou do kuchyne som míňala zrkadlo, ktoré odrážalo moju unavenú popolavú tvár s kruhmi pod očami, ktorých hnedá farba bola odrazu desivo čierna, temnejšia. Ešte aj moje vlasy stratili svoj lesk. Vyzerala som ako strašiak do maku.

Čo najtichšie sme sa presunuli do kuchyne, kde som vždy zabudla na fakt, že sa nachádzame v paneláku. Bola obrovská, tiahla sa po obvode miestnosti do tvaru U a kúpala sa v slnečných lúčoch, ktoré sa drali dnu cez veľké okná. Nejednu oslavu nového roka sme strávili práve tu.

„Podľa tvojho výrazu súdim, že ho nevzali,“ prehovorila a sadla si na stoličku.

Oprela som sa o zárubňu a neveselo pokrútila hlavou.

Laura si založila ruky na prsiach a pohodila hustou zlatou hrivou, ktorú som jej otvorene závidela. Moje fádne hnedé vlasy pôsobili vedľa tých jej ošumelo. Medzi jej dokonale tvarovaným obočím vznikla znepokojená vráska.

„To sú koko...“ vyhlásila.

„Tichšie! Decká ťa začujú.“

„Ako štátna škôlka, ktorá je v blízkosti tvojho trvalého bydliska, môže odmietnuť dieťa? Si matka samoživiteľka, preboha! Vzali to do úvahy?“

„Nič nezohľadnili, jednoducho ho nevezmú. A technicky vzaté, nie som *samoživiteľka*, keďže nemám žiadnu prácu. Som iba živoriaca matka.“

Presunula som sa k stolu a sadla si oproti nej. Zronene som na ňu uprela pohľad. Ešte stále sa mračila, no napokon mi stisla dlaň.

„To zvládneš. Pomôžeme ti.“

„Pokiaľ sa neplánuješ zbaviť zbytočných niekoľkých tisícov eur, ktoré by mi pokryli ročné náklady na súkromnú škôlku, tak nemáš ako.“

„Prejdeme na plán B.“

„To myslíš ten, ktorý bude fungovať iba do polovice júla, kým ešte chodí do škôlky, ktorú cvaká Adam?“

„Nie. Budeš zase vyrábať tie svoje dekorácie a predávať ich. U mňa v kvetinárstve, v tej zadnej nevyužitej miestnosti.“

Kedysi som ich naozaj predávala v Laurinom kvetinárstve, ktoré si s Paťom založili a darí sa im doposiaľ. V súčasnosti majú prevádzky v ďalších troch mestách. Teraz sa však o biznis stará najmä Paťo, zatiaľ čo Laura je doma s dvojčatami.

„Vytvoríš si aj stránku na Facebooku a Instagrame,“ rapovala ďalej.

„Myslíš e-shop?“

„Nie, myslím fanúšikovskú stránku. Pridáš si tam svoje výrobky a uvidíš, ako sa objednávky pohnú.“

„Nemám účet ani na jednom zmieňovanom,“ podotkla som meravo. „Neviem, ako to tam funguje.“

Bola som stará škola. Sociálne siete mi nič nehovorili a, úprimne, ani mi nikdy nechýbali. Laurin nápad znel ako jama levova.

„Pokladaj to za vybavené.“

„Čože? Ty si mi založila účet?“

„Uhm. Iba dostaneš prihlasovacie údaje a všetko ti vysvetlím. Pomôže ti to v prezentovaní tvorby, uvidíš. Neskôr skúsime aj TikTok...“

„Čože-tok?“

„... a mám ešte jeden nápad,“ nedala sa vytrhnúť z monológu a vstala.

Ticho som ju pozorovala a podozrievalo jastrila, čo to vyberá z rožnej skrinky. Vyzeralo to ako... album?

„Toto ťa, Saši, dostane ešte vyššie,“ povedala spokojne, a keď mi to podávala, tvárila sa, akoby odhalila tajomstvo čiernych dier.

V albume som našla detailné fotky svojich výrobkov a dokonca aj cenník. Padla mi sánka.

„To si kedy urobila?“

„Myslím, že tesne predtým, než ťa ten tlk donútil naposledy ukončiť výrobu. Vtedy si bola rozhodnutá na chvíľu prestať, teraz je však čas tú chvíľku,“ rukami naznačila úvodzovky, „ukončiť. Si v tom dobrá a baví ťa to. Takže kde je problém?“

„No ako mi má pomôcť album? To ho mám rozdávať ľuďom na ulici?“

„Nie!“ zasmiala sa. „Albumy budú vystavené vo všetkých

našich kvetinárstvach. Prikážem zamestnancom, aby ich ponúkali každému, kto sa v obchode čo len mihne. Je tam uvedený kontakt priamo na tvoje sociálne siete a e-mail. Áno, aj ten som ti založila, nech to vyzerá profesionálne. Keď sa to rozbehne, neskôr si založíš e-shop.“

Laura mala moje podnikanie naplánované lepšie ako ja. Už dávno musela narábať s možnosťou, že sa vrátim k výrobe, hoci som sa o tom roky nezmienila ani slovom.

„Koho to bol nápad? Tvoj alebo Paťov?“

„Oboch. A súhlasí. Chceme ti pomôcť.“

„Ja fakt zízam. Neviem, čo povedať.“

„Povedz, že súhlasíš a budeš sa snažiť byť v tom dobrá. Hlavne si trochu ver. Ja viem, že sa ti bude dariť. Už kedysi bol o to veľký záujem, tak prečo nie dnes?“

Zodvihla som k nej pohľad a do očí sa mi nahrnuli slzy. Dnes ma valcovala naozaj pestrá paleta emócií – od frustrácie cez hnev až po dojatie. Vstala som, aby som ju mohla vyobjímať. „Čo by som bez teba robila?“

„Ale no tak,“ chlácholila ma. „Máš iba ťažšie obdobie. Všetko sa urovná, áno?“

Odtiahla som sa a mykla plecami.

„Vybuduješ si značku,“ zahlásila sebavedome a donútila ma opäť si sadnúť, kým ona vyťahovala koláč z rúry. „Ešte je len máj, hneď zajtra môžeš začať s výrobou. Máš tri mesiace na to, aby si to rozbehla. Potom už musíš zarábať tak, aby si si aj naďalej mohla dovoliť súkromnú škôlku.“

Jej neochvejné presvedčenie, že budem úspešná, a tiež nasadenie, ako mi pomôže, som musela brať vážne. Laura takéto veci nehovorila len tak do vetra. Stránka ich kvetinárstva mala cez pätnásťtisíc sledovateľov a že vraj to nie sú *mŕtve* účty, aj keď tomuto výrazu som veľmi nerozumela.

„Zo začiatku nemusíš robiť nič, stránky ti rozbehnem ja.“

„Ako?“

„To čarovné slovíčko sa začína na písmenko s,“ zahrkútala a položila pred mňa tanier so svojím skvelým koláčom s jablkovým pyré. „A nie je to sex, ak ti to napadlo.“

Vydral sa zo mňa úprimný smiech, až mi takmer vyletel sopel z nosa. „To mi naozaj nenapadlo.“

„Je to s ako *súťaž*, zlatko. To teraz fičí.“

„Jasné,“ prikývla som a zaškúlila na koláč. „Zase si piekla?“
Oprela sa o linku a rozhodila rukami. „Tu žijú kobyľky, zabudla si? Jeden koláč hore-dole sa cez deň stratí ako nič. Nezo-
stane po ňom ani vôňa.“

Odhryzla som si, chutil naozaj skvelo. Ako vždy. Laura bola majsterkou v pečení, aj keď tvrdila, že to robí iba preto, že musí.

„No a teraz späť k tomu sexu,“ zvrtila prudko rozhovor, v dôsledku čoho mi skoro zabehlo. Prisadla si nebezpečne blízko a zažmurkala blankytnými očami. „Je niekto na obzore?“

„Momentálne si v mojom výhľade ty.“

„Ale no tak!“

„Nikto, nikde, nič. Jasné? Nemám na to čas.“

„Nemáš alebo ho nechceš mať?“

„Čas či sex?“

„Oboje,“ zazubila som sa.

„Čo je to sex?“ zaznelo odo dverí.

Obe sme podskočili, akoby do nás niekto vpustil elektrický prúd. A mne tentoraz naozaj zaskočilo.

„Nič, Eli, to si zle rozumela,“ zahovárala Laura, nakláňajúca sa cez stôl, a silno ma pri tom búchala do chrbta.

„Dobre som rozumela. Sex,“ zašvitorila nevinným hláskom a upaľovala k linke, kde sa vynímal koláč. „Dám si koláčik.“

„Hovorili sme *six*, akože číslo šesť, vieš? Pretože iba nedávno bolo šesť hodín.“

Laura vynikala v schopnosti rýchlo sa vynájsť v bizarných situáciách, lenže Eli bola jej dieťa a bystrý um nezdedila po otcovi. Ako šikovná prváčka vedela napočítat' po anglicky až do dvadsať. Aj preto sa neveriacky zadívala na mamu. V tichosti sme čakali, čo z nej vypadne.

„Takže sa to vyslovuje aj ako sex?“

„Občas,“ váhavo prikývla Laura a čupla si k nej. „Ale nie je to gramaticky správne, vieš? Po správnosti by to malo byť *six*.“

„Dobre. A čas sa povie ako *tajm*, vieš o tom?“

„Áno, viem. Ty si moja šikovnica. Chod' zavolať aj Lukyho a naložím vám koláčik, dobre?“

„Dobre,“ mykla plecom, a keď sa rozbehla chodbou, skríkla: „*Sex tajm!*“

Laura si rezignovane sadla. „Paťo ma zabije.“

4.

Prešlo iba pár dní od nášho rozhovoru s Laurou a ja som opäť oprášila notebook s gravírovačkou. Laura mi ponúkla azyl v malej miestnosti ich kvetinárstva, čo bolo na začiatok viac ako výborné. Po zapnutí počítača sa mi v hlave vynorili nie také dávne spomienky, keď som sa učila pracovať s novými programami. Ešte som stiahla najnovšiu aktualizáciu a už o chvíľku ma vítalo staronové prostredie.

Okrem všelijakých registrácií, inštalovania aplikácií, vytvárania tabuliek a sedenia s Laurinou ekonómkou, ma čakali úrady a banka. Po šesťhodinovom obliehaní rôznych inštitúcií som sa konečne doterigala do kaviarne, túžiac po dobrej káve. Až tam, pri šálke voňavého kapučína, som si odfúkla.

Vtom mi napadlo, že by som mala zavolať Adamovi, ktorý za mňa ako dobrovoľne nezamestnanú platil zdravotné poistenie, hoci ten pojem *dobrovoľne* je naozaj veľmi sporný. To on mi vtedy navrhol, aby som s výrobou skončila.

Vzala som mobil a zavolała mu.

„Haló?“ ozval sa piskľavý ženský hlas.

Stírpla som a narychlo očami preletela po displeji, či ozaj volám na správne číslo. „Ehm, je tam Adam, prosím?“

„Áno, sekundu.“

Chvíľku bolo počuť šramot, tlmené kroky a hlasy.

„Ahoj,“ zaznelo v mobile až prirýchlym tónom. „Prepáč, to bola moja asistentka...“

Uhm, jasné. Asistentka, ktorá dvíha jeho súkromný mobil.

„V pohode. Iba som ti chcela oznámiť, že od júna začínam oficiálne pracovať, takže si ten trvalý príkaz na platbu mojej zdravotnej zruš.“

„Aha. Ale to je super. Kde si sa zamestnala?“

„Budem vyrábať dekorácie.“

Opäť ticho, ale tentoraz napäté.

„Si si istá, že to zvládneš? Vieš, podnikanie, to nie je len tak...“
„Zvládnem.“ *A, sakra, že áno, ty chumaj!* „Nemaj obavy.“
„Tak ti budem držať palce. Ako Luky? Tento víkend mi ho dáš? Je zdravý?“

A keby nebol, tak by si ho nechcel? Ironické poznámky sa mi v mysli predhadzovali jedna za druhou, stačilo počuť jeho hlas. Radšej som mu mala napísať správu.

„Je zdravý. O šiestej večer ti zvoníme pred bytom.“

„Okej, dohodnuté. Maj sa zatiaľ.“

„Aj ty.“

Civela som na stôl. Neskutočne ma sral. Stále som nerozdýchala jeho neveru. Tú druhú. V hĺbke svojej duše som mu túžila odpustiť, ísť ďalej s čistým štítom a dobrým pocitom. No on sa rozhodol zaujať pózu chlapa, čo je nad vecou. Zrejme sa mu aj uľavilo, že sa ma zbavil, čo ma ranilo viac, než samotná nevera.

Mávla som rukou. Boli to iba tri mesiace, čo sme sa rozišli, nemala by som mať na seba prehnané nároky. Raz to príde a celý Adam mi bude ukradnutý s výnimkou jeho prístupu k Lukymu. Aspoň som v to dúfala.

Luky to stále znášal ťažko. Pýtal sa, kedy budeme znovu bývať s tatinom, a ja som sa zakaždým zapotila viac, než pri behu na autobus. Ale neklamala som mu, to by nikam neviedlo. Sťažil to aj incident, keď som vtrhla k Adamovi, aby som mu odovzdala kľúče od bytu a vzala si posledné krabice, no spolu s Lukym sme ho našli v posteli s ďalšou. Lukymu už muselo dôjsť, že jeho otec má po svojom boku inú ženu, alebo hneď niekoľko. Pár dní potom sa na Adama vôbec nevypytoval, no neskôr zase začal. Tak sme sa motali v kruhu.

Mobil som si schovala do kabelky a unavene povzdychla. Dnešná nálada sa u mňa dostala na bod mrazu a akosi to nechcela vylepšiť ani tá káva, hoci bola lahodná.

„Čauko!“ skríkla po nás Laura, keď som sa práve snažila vyloviť kľúče.

Lukáš stál vedľa mňa a žužlal červenú lízanku. Samozrejme, že z nej bol kompletne ulepený, a tak som mu zakázala čokoľvek chytať, kým si neumyje ruky aj tvár. Hoci dostal lí-

zanku iba pred chvíľou, vyzeral, akoby ju cmúľal už hodiny.

„Ahoj,“ odzdravila som Lauru práve vo chvíli, keď moje prsty nahmatali chladný kov kľúčov, avšak vchodové dvere nášho paneláka sa s rachotom roztvorili. Susedka, ktorá bývala kdesi nad nami, si rozrážala cestu pomedzi nás. „Dobrý deň,“ pozdravila som aj ju.

Ignorovala ma a s nasratým výrazom sa tackala po chodníku k ceste. Čosi si mrmlala, a keď míňala Lauru, zastala. „Ja naňho prisámvačku zavolám žandárov!“

„Ale, pani Výbochová, to sú tvrdé slová,“ nahodila chlácholivý tón Laura, naprávajúc si veľké nákupné tašky z vrecoviny, ktoré jej už praskali vo švíkoch. „Myslíte pána Opletala?“

„Áno, toho, ten Opletal-Popletal... však on stále vykrikuje, ako sa ide zahrdúsiť. Tak nech to urobí, ale nech o tom neviem. Zabiť sa dá aj potichu!“

Naštvaná dôchodkyňa s fialovou trvalou sa dala na odchod.

„Otváraj,“ posúrila ma Laura akoby nič. „Inak sa mi tu rozkotúľajú jablká.“

Zahliadla môj spýtavý pohľad. Kým privolávala výťah s taškami pri nohách, vysvetlila: „Jeden pán, ktorý býva pod nami na sedmičke a hneď vedľa Výbochovej, sa asi trošku...“ rukou naznačila koliesko na svojom spánku, „... zbláznil. Už je to pár týždňov, čo vykrikuje, že sa zabije.“

„A to ho nikto nerieši?“

„Nie. Už sa raz stalo, že vyskočil z balkóna...“

„Čože?! Zo sedmičky?“

„Nie, preboha, to by bol na kašu. Zazvonil na prvom poschodí jednej starej panej... ako sa to len volá? No to je jedno, ale keď mu otvorila, vtrhol tam, narobil bordel a potom vyskočil z jej balkóna.“

V úžase som si priložila ruku na ústa. „A čo bolo ďalej?“

Výťah dorazil k Laure, a keď ho otvorila, opäť iba mykla plecami. „Nič zvláštne. Chvíľku bol preč, zrejme ho riešili cvo-kári, a potom sa zase vrátil. Dlho bol ticho, ale ako hovorím, posledné týždne ho počuť zase.“

Rýchlo som otvorila dvere a premýšľala, kam som sa to, doparoma, presťahovala. Lukyho som natlačila do nášho bytu a privrela som dvere.

„Čo ak naozaj vyskočí? Zo sedmičky? To by neprežil...“

„Zbavený svojprávnosti nie je, občas si nahlas zanádáva na politikov, utečencov a na všetkých, o ktorých si myslí, že sú zodpovední za jeho smutný život, ale inak je neškodný. Policajti sem chodia ako na klavír a vždy ich vyhodí. Občas im aj stihne vynadať. Pokiaľ viem, nemá blízku rodinu, iba nejakých vzdialených príbuzných, a okrem susedky Výbochovej ho nikto nerieši.“

„Neodpovedala si mi na otázku, že čo ak hrozby naplní?“

Laura vo výťahu otvorila ústa, keď sa nad nami ozval hurónsky krik: „Kto, doriti, zase drží výťah?“

„Musím ísť,“ šepla previnilo, a keď stlačila osmičku, ešte dodala: „Dávaj si pozor, ak by ti Opletal zazvonil. Radšej mu neotváraj. Možno sa bude snažiť vyskočiť aj z tvojho bytu. Si na prízemí.“

Balkón som síce nemala, ale okná áno.

Už zase ten buchot spoza steny. Aj preto som počas hlbokej noci mala oči dokorán. Keďže bola moja posteľ tesne vedľa inkriminovanej steny, všetko som jasne počula. Takže sa zase nevyspím, ako aj minule. Vtedy dokonca pustili nahlas rádio.

Sadla som si a pricapila ucho k stene. Jasne sa dali rozoznať zvuky, ktoré zneli ako cinkanie padajúceho príboru, a potom vzdychy. Nieкто by si možno pomyslel, že si to tam dvaja rozdáujú, ale ja som ten dojem akosi nemala.

TRESK!

S úľakom som sa odsunula od steny. Nieкто do nej hodil niečo vážne tvrde.

„Mami?“

Vo dverách obývačky sa zjavila Lukyho tmavá silueta.

„Áno, Luky? Čo sa deje?“ Vedela som, čo sa deje. Ten hurhaj musel zobudiť aj hluchých.

„Ja sa bojím,“ zanariekal a rozbehol sa ku mne.

Vzala som ho do náručia a vtisla mu bozk na líce. „Chceš, aby som si ľahla k tebe?“

„Áno, chcem.“

Presunuli sme sa do jeho malej izby. Šuchla som sa s ním pod perinu a už o chvíľu počula, ako pravidelne dýcha. Sem sa

buchot od podivných susedov nedostal, ale plač dieťaťa áno. Zrejme bolo v inej miestnosti.

Čo tam asi tak môžu vyvádzať? Neboli to naši priami susedia, vchod mali hneď vedľa, ale aj tak. Samovrah na sedmičke a vo vedľajšom vchode hluční podivíni. Asi tu budeme mať veselo.